

Тримата ние — майка ми, баща ми и азъ — заобиколихме пѣдпѣдка и почнахме да го скубимъ. А Гоцо — шарениятъ ни котаракъ — току се провираще оттукъ-оттамъ и посѣгаше съ лапата си.

— Пштъ, пштъ! — изгонихъ го азъ най-сетне и затворихъ вратата и прозореца.

Оскубахме и очистихме пѣдпѣдка! И ржцетъ ни така се оплѣскаха съ масъ, като че ли одрахме цѣло прасе.

Посолихме го съ солъ и съ черенъ пиперъ и го турнахме върху скарата на огнището.

Веднага готварницата се изпълни съ пушекъ и съ миризма на печено месо.

— Отворете, отворете прозореца! — извика баща ми.

— Недейте, че ще се разнесе по цѣлата махала! — възпротиви се майка ми.

— Та тъкмо за това я! — настоя татко. — Нека най-сетне разбере цѣлата махала, че въ

тая кѣща живѣе ловецъ!...

Той посегна и отвори прозореца. Въ сѣщия мигъ на прозореца скочи отвѣнъ настървениятъ Гоцо, и очитъ му засвѣткаха като пламъчета.

— Пштъ! Пштъ! — пропъдихъ го азъ отново.

Докато се печеше пѣдпѣд-

кътъ, мама вече нареждаше масата за вечеря.

— Азъ ще отида оттаткъ да се поизтегна и да си почина малко, — каза татко и излѣзе.

Азъ стоехъ предъ скарата и все попипахъ съ прѣстче пѣдпѣдка. Право каза татко: нека всички знаятъ, че тая вечеръ ние ще ядемъ пѣдпѣдкъ!...

— Хайде, Донко, иди повикай баща си, вечерята е готова! — каза следъ малко майка ми.

— Азъ искамъ да наглеждамъ пѣдпѣдка! — казахъ азъ. — Повикай го ти, мамичко!

Майка ми излѣзе. Но мене ми стана мжно, дето не послушахъ майка си. И веднага се

